

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 465/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., vedené pod spisovými značkami Rvp 4459/2014, Rvp 4460/2014, Rvp 4461/2014, Rvp 4462/2014, Rvp 4463/2014 a Rvp 4464/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 NcC 14/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 4459/2014), sp. zn. 6 NcC 429/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 4460/2014), sp. zn. 17 NcC 621/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 4461/2014), sp. zn. 17 NcC 20/2013 zo 16. januára 2013 (Rvp 4462/2014), sp. zn. 4 NcC 136/2012 z 19. októbra 2012 (Rvp 4463/2014) a sp. zn. 19 NcC 84/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 4464/2014) a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami Rvp 4459/2014, Rvp 4460/2014, Rvp 4461/2014, Rvp 4462/2014, Rvp 4463/2014 a Rvp 4464/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 4459/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. apríla 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod spisovými značkami Rvp 4459/2014, Rvp 4460/2014, Rvp 4461/2014, Rvp 4462/2014, Rvp 4463/2014 a Rvp 4464/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 NcC 14/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 4459/2014), sp. zn. 6 NcC 429/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 4460/2014), sp. zn. 17 NcC 621/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 4461/2014), sp. zn. 17 NcC 20/2013 zo 16. januára 2013 (Rvp 4462/2014), sp. zn. 4 NcC 136/2012 z 19. októbra 2012 (Rvp 4463/2014) a sp. zn. 19 NcC 84/2012 zo 17. októbra 2012 (Rvp 4464/2014) (ďalej aj „napadnuté uznesenia“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Napadnutými uzneseniami krajský súd rozhodol o námietkach zaujatosti vznesených proti sudcom Okresného súdu Prievidza a Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresné súdy“).

Sťažnosti sťažovateľky sú v zásade identické s množstvom jej predchádzajúcich sťažností, o ktorých už ústavný súd rozhodol, a to tak z hľadiska skutkového a právneho stavu, ako aj sťažnostnej argumentácie. Ústavný súd preto nepovažuje za potrebné podrobne popisovať skutkový a právny stav ani sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, keďže, vychádzajúc zo zásady hospodárnosti, považuje za postačujúce odkázať na jej v podstate totožnú argumentáciu, ktorá je už popísaná v celom rade predchádzajúcich rozhodnutí ústavného súdu; ide napr. o uznesenia sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 alebo sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013.

Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie reaguje aj na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo 6. februára 2013, ktorým boli jej obsahovo obdobné sťažnosti odmietnuté pre nedostatok právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých tento preskúmaval rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov, a namieta, že ústavný súd od tejto rozhodovacej praxe bez akéhokoľvek zdôvodnenia upustil, a to len v jej veciach. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka podporne poukazuje aj na odôvodnenie publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 20/97.

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenia zrušil, vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

Sťažovateľka taktiež navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon o ústavnom súde“) „vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP. S prihliadnutím na obsah sťažností a z obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Ústavný súd po preskúmaní sťažností vedených pod spisovými značkami: Rvp 4459/2014, Rvp 4460/2014, Rvp 4461/2014, Rvp 4462/2014, Rvp 4463/2014 a Rvp 4464/2014, ktorými sťažovateľka namieta porušenie svojich práv napadnutými uzneseniami krajského súdu, vzal na vedomie, že v nich použitá argumentácia je totožná s jej právnou argumentáciou, ktorú použila v množstve svojich predchádzajúcich sťažností, s ktorými sa ústavný súd už zaoberal v uplynulom období a rozhodol o nich. Sťažovateľka v týchto sťažnostiach formulovala výhrady proti právnym záverom všeobecných súdov, ktoré rozhodovali o jej námietkach zaujatosti vznesených v konaniach pred súdmi prvého stupňa; v týchto konaniach sa sťažovateľka žalobami domáhala svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

V nadväznosti na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky konštatuje, že už rozhodol o celom rade jej v zásade identických sťažností tak, že ich pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pričom vo svojich

predchádzajúcich rozhodnutiach formuloval právny záver, v zmysle ktorého vzhľadom na princíp subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc vo veciach sťažovateľky rozhodnúť, keďže v ďalšom priebehu napadnutých konaní pred všeobecnými súdmi sa môže sťažovateľka domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti meritórnym rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne následne aj podaním dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu.

Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil žiadny dôvod na to, aby sa odklonil od právnych názorov vyslovených vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, považuje za dostatočné v záujme hospodárnosti na ne v podrobnostiach odkázať (ide napr. o uznesenia sp. zn. I. ÚS 92/2013 z 13. februára 2013, sp. zn. I. ÚS 293/2013 z 29. mája 2013, sp. zn. II. ÚS 447/2013 z 12. septembra 2013, sp. zn. II. ÚS 460/2013 z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 301/2013 z 2. júla 2013 alebo sp. zn. IV. ÚS 483/2013 z 15. augusta 2013) s konštatovaním, že sa v plnom rozsahu vzťahujú aj na sťažnosti, o ktorých rozhoduje týmto uznesením.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na ich prerokovanie.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015